

**Тексти з формування і розвитку навички читання
через розвиток мислення дитини за методикою
Валерія Едігея**

ТЕКСТИ

раМуд цькаки

аН лісто явсто ликкух з локоммо. каКиць гойо чилапоба, і тілосьсхо
їй лочкамо. чилаСко на тілс – ат од ликакух. жА утт холи: ловаго в ликкух ен
зитьвла. кТа рнога локомо хнепа, а комязи од гоньо цькаки ен гнеся.

тиласьЗасму наво, леа довгонена . . . роСко цькаки кувалазмір, ощ їй
бити́ро. наВо чалапо чативмо пкула в локомо й ктуватиобсмо її. читьУмо пкула,
кчеобсмо з їне локомо й новз каєвмо.

кТа і тализас її дна ликомкух, лико наво
буваладо з гоньо локомо.

* * *

Мудра кицька

На столі стояв кухлик з молоком. Кицька
його побачила, і схотілось їй молочка. Спочила на
стіл – та до кухлика. Аж тут лихо: голова в кухлик
не влазить. Так гарно молоко пахне, а язиком до нього кицька не сягне.

Засмутилась вона, але ненадовго . . . Скоро кицька зміркувала, що їй
робити. Вона почала вмочати лапку в молоко й обсмоктувати її. Умочить лапку,
обсмокче з неї молоко й знов вмокає.

Так і застали її над кухликом, коли вона добувала з нього молоко.

Квітковий годинник

Жодна така квітка, як і її своєрідна крива, є розстиглим стрічком. І в певний час згортає її. Блакитні квітки – то цикорій. Ростають вони у полі, на луках, на узліссі. Вони не сплюхи. Прокидаються між четвертою й п'ятою годинами ранку. Є квіти, що прокидаються пізніше. Для шипшини ранок настає рівно о шостій. Одночасно з нею розгортають пелюстки мак, кульбаба та нечуй – вітер. Водяна лілія прокинулася о сьомій. А от нагідки – справжні сплюхи. Вони прокидаються аж о десятій, тоді, коли цикорій свої пелюстки вже починає

* * *

Квітковий годинник

Кожна квітка о своїй порі розкриває пелюстки назустріч сонцю. І в певний час згортає їх. Блакитні квітки – то цикорій. Ростають вони у полі, на луках, на узліссі. Вони не сплюхи. Прокидаються між четвертою й п'ятою годинами ранку. Є квіти, що прокидаються пізніше. Для шипшини ранок настає рівно о шостій. Одночасно з нею розгортають пелюстки мак, кульбаба та нечуй – вітер. Водяна лілія прокинулася о сьомій. А от нагідки – справжні сплюхи. Вони прокидаються аж о десятій, тоді, коли цикорій свої пелюстки вже починає

стуляти . . .

роваКо, нькі і спе

роваКо, нькі і спе речалисязаспе жмі боюсо, гоко зі хни сподарго більшенай битьлю.

чайноЗви, неме, - жека нькі, - я муйо гаплу й ронубо гають, вадро з сулі жуво, нві мса на німе в томіс дитьїз. павПро би нві збе неме.

- Ні, подаргос льшебі неме битьлю, - жека ровако, - я сев гойо йствосіме локоммо пуваюна.

- Ні, подаргос льшебі неме битьлю, - читьгар спе, - я гойо туха режусте. лухавВис подаргос цю речкусупе та й жека:

- станьтеПере ритисясва, сів ви німе рібніпот, і женко із сва рийдоб на ємусво ціміс. леА мса бесе тоніх не литьхва!

* * *

Корова, кінь і пес

Корова, кінь і пес заперечалися між собою, кого із них господар найбільше любить.

- Звичайно, мене, - каже кінь, - я йому плуга й борону тягаю, дрова з лісу вожу, він сам на мені в місто їздить. Пропав би він без мене.

- Ні, господар більше мене любить, - каже корова, - я все його сімейство молоком напуваю.

- Ні, господар більше мене любить, - гарчить пес, - я його хату стережу. Вислухав господар цю суперечку та й каже:

- Перестаньте сваритися, всі ви мені потрібні, і кожен із вас добрий на своєму місці. Але сам себе ніхто не хвалить!

мідьВед і камиш

мавСпій мідьвед кося у ємусво лозібар кетницюбеш кумиш.

чалаПо камиш ситипро медявед:

- пустиВід неме . . . І я біто лисько у годіпри нуста.

міявсяПос мідьвед з їто мічниціпо і пустиввід кумиш.

сьО ногоод зура лутавсязап мідьвед у ливськихмис нетахте. всяРва, всярва –
якні не лутаєтьсявип. тТу біглапри камиш, регризлапе люпет і могладопо
медевівед волитисявиз.

Ведмідь і мишка

Спіймав ведмідь якомсь у своєму
барлозі бешкетницю мишку.

Почала мишка просити ведмедя:

- Відпусти мене . . . І я тобі колись
у пригоді стану.

Посміявся ведмідь з тої помічниці

і відпустив мишку.

Ось одного разу заплутався ведмідь у мисливських тенетах. Рвавсь, рвавсь –
ніяк не виплутається. Тут прибїгла мишка, перегризла петлю і допомогла
ведмедеві визволитися.

рийХит каХом

пилаКу бусяба камвну м'якахо. ленькийБі, ленькийтеп, з вонимичер
цямиочи. тикРо –чена тикбан. І кийта жеу тнийспри! тиДі валиназ гойо
коюХом.

лисяВзя п'ятахло дуватиго куХом. ризГ нві харісу, винуморк,
рячокбу. киЩо в гоньо дулисяроз. вЗ'ї сеу і диську кзни. кТа лобу лькакі зівра.
ногоОд зура коЮр тівхо тиузу їсво мовігу біткичо. А мта малийчи пасза жії.
містьЗа кинір каХом бітокчо тосувавприс.

* * *

Хитрий Хомка

Купила бабуся внукам хом'яка. Біленький, тепленький, з червоними
очицями. Ротик – наче бантик. І такий уже спритний! Діти назвали його
Хомкою.

Взялися хлоп'ята годувати Хомку. Гриз він сухарі, морквину,
бурячок. Щоки в нього роздулися. З'їв усе і кудись зник. Так було кілька разів.
Одного разу Юрко хотів узуті свої гумові чобітки. А там чималий запас їжі.
Замість нірки Хомка чобіток пристосував.

жинкаСні

З бане тілале на люзем жинкасні. наВо лабу калег, наніж, зорапро, вмо шинкапу. І сивакра вмо казір.

На лізем явсто пчикхло. нВі чивба, як даєпа жинкасні. чикХлоп мавду: сьо девпа мусько дпі гино і її топчутьза. Ні, не батре датипа жинцісні на люзем. Не батре її топтуватиза. пчикХло тягпрос лонюдо. нВі хотівза голубитипри жинкусні. А наво лавпа на лутеп, рудоб куру чикахлоп й танулароз.

чикХлоп із лемжа вивсяди на куру. На лонідо щалабли пелькакра, вмо зинкасльо.

* * *

Сніжинка

З неба летіла на землю сніжинка. Вона була легка, ніжна, прозора, мов пушинка. І красива мов зірка.

На землі стояв хлопчик. Він бачив, як падає сніжинка. Хлопчик думав: ось впаде комусь під ноги і її затопчуть.

Ні, не треба падати сніжинці на землю. Не треба її затоптувати. Хлопчик простяг долоню. Він захотів приголубити сніжинку. А вона впала на теплу, добру руку хлопчика й розтанула.

Хлопчик із жалем дивився на руку. На долоні блищала крапелька, мов сльозинка.

сеВ в сілі ваєспі

ноюВес ми липіш до сулі. шлоЗій цесон. дихнувПо терецьві. сіВ
реваде півализас. неКож валоспі юсво нюпіс. різкаБе валаспі нуніж нюпіс.
тілосяХо бігтіпід дпі локорубі сунюкра і нятиобій її. бДу вавспі нюмуж нюпіс.
Ми халислу її, і мна тілосяхо тибу льнимиси. баВер валаспі дна комстав
задумливу пісню. наВо гадувалана роп сіньо.

сьО кіта ніпіс ми чулипо в сілі.

* * *

Все в лісі співає

Весною ми пішли до лісу. Зійшло сонце. Подихнув вітерець. Всі
дерева заспівали. Кожне співало свою пісню. Берізка співала ніжну пісню.
Хотілося підбігти під білокору красуню і обійняти її. Дуб співав мужню пісню.
Ми слухали її, і нам хотілося бути сильними. Верба співала над ставком
задумливу пісню. Вона нагадувала про осінь.

Ось такі пісні ми почули в лісі.

Криничка

У лузі — криничка. Вона тут давно — давно. Хто її викопав — невідомо. Над криничкою верба нахилилася. На гілці глиняний кухлик висить. Не минають люди криничку. Верба подає їм кухлика, а криничка пригощає водицею. Чистою, прохолодною, на лугових травах настояною. Усіх щедро напуває криничка: і трактористів, і пастухів, і перехожих. А води в ній не меншас.

* * *

ничкаКри

У зілу —ничкакри. наВо тту нодав —нодав. тоХ її копавви —відомоне. дНа ничкоюкри бавер хилиласяна. На цігіл нянийгли ликкух ситьви. Не наютьми дилю ничкукри. баВер даєпо їм ликакух, а ничкакри гощаєпри дицеюово. тоюЧис, холодноюпро, на говихлу вахтра тояноюнас. сіхУ рощед пувасна ничкакри: і тористівтрак, і тухівпас, і рехожихпе. А диво в йні не шаємен.

Як кабджіл ходитьзна ткукві валіікон

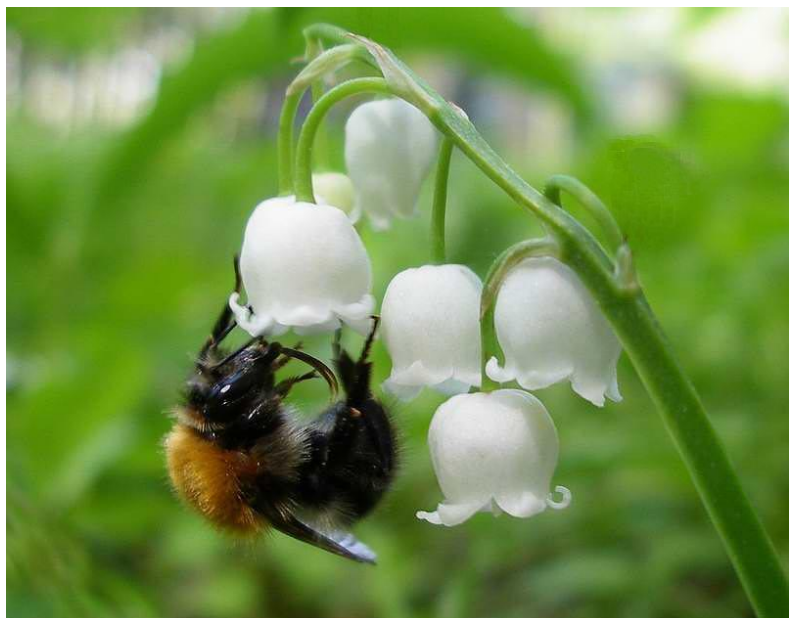
летілаВи з ликаву лкабджі. таєЛі дна
сікоюпа й лухаєтьсядос. єЧу, сьде лекода-лекода
нятьдзве лосніго ночкидзві. титьЛе лкабджі на
зикуму ночківдзві. літаєПри до сулі. А то нятьдзво
тикві валіікон. наКож ткакві-ленькийма нийсріб ночокдзві. У рединісе –лотийзо
лоточокмо. Б'є лоточокмо по блусрі –наєлу ндзві –аж до сікипа нели. тоО кта
валіякон чекли лкубджі. літаєПри лкабджі, раєзби з ткикві локпи та й жека: -
куюДя, коквіт . А ткакві читьмов. наВо шели ковілознія скаєопу лівкуго.

* * *

Як бджілка знаходить квітку конвалії

Вилетіла з вулика бджілка. Літає над пасікою й дослухається. Чує,
десь далеко-далеко дзвенять голосні дзвіночки. Летить бджілка на музику
дзвіночків. Прилітає до лісу. А то дзвонять квіти конвалії. Кожна
квітка-маленький срібний дзвіночок. У середині – золотий молоточок. Б'є
молоточок по сріблу –лунає дзвін –аж до пасіки лине. Ото так конвалія кличе
бджілку. Прилітає бджілка, збирає з квітки пилок та й каже: - Дякую, квітко . ..
А квітка мовчить. Вона лише зніяковіло опускає голівку.

віСи лосинкиво

ваД нітиж ленькама лєсяО котяж рілахво. Їй лобу кта жкотя, що
ноїкож линихви чинкадів ламог мертипо.

дВі її теліпос ні на тьми не ходилавід мама.
лиКо безпекане нулами і лєсіО лоста шелег, мама глаля ручпо з нькоюдо й
нулазас.

кинуласьПро мама, лєсяО й питуєза її:

- моМа, мучо це в сахко їхтво гатоба бнихсрі лосинокво?

- реГо ріблилопос, - повілавід мама.

- тусюМа, - заласка лєсяО, - куя ж біто дістьра нестипри, бщо не
лоста хци бнихсрі лосинокво?

Сиві волосинки

Два тижні маленька Олеся тяжко хворіла. Їй було так тяжко, що
кожної хвилини дівчинка могла померти.

Від її постелі ні на мить не відходила мама.
Коли небезпека минула і Олесі стало легше, мама лягла поруч з донькою й
заснула.

Прокинулась мама, Олеся й запитує її:

- Мамо, чому це в косах твоїх багато срібних волосинок?

- Горе посрібило, - відповіла мама.

- Матусю, - сказала Олеся, - яку ж тобі радість принести, щоб не стало цих срібних волосинок?